

בתי המשפט

א 007013/06		בית משפט השלום נתניה	
תאריך:	24/01/2008	כב' השופטת גלית ציגלר	בפני :

בעניין: משיח עמוס

ע"י ב"כ עו"ד קורן יעקב התובע
נגד

הראל בע"מ - חברה לבטוח

ע"י ב"כ עו"ד דני כהן הנתבעת

חקיקה שאוזכרה:

[חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975](#)

פסק דין

1. בכתב התביעה נטען כי ביום 17.7.04, לאחר שהתובע החנה את המשאית שברשותו, ועלה לארגז מאחור כדי לנקותו, הוא החליק ונפל על המדרכה, תוך שנגרמו לו נזקי גוף.

לטענת התובע מדובר באירוע שהינו בגדר "תאונת דרכים", כמשמעותו ב [חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים](#), התשל"ה – 1975 (להלן – "החוק"), ולפיכך על הנתבעת לפצותו בגין נזקיו.

2. הנתבעת הכחישה את חבותה על פי החוק, וטענה כי הנסיבות שפורטו בכתב התביעה אינן עולות כדי תאונת דרכים המזכה את התובע בפיצוי, ולפיכך דין התביעה להדחות.

3. על מנת לברר את שאלת החבות, הגיש התובע תצהיר בנוגע לנסיבות התאונה, ובו טען: "עצרתי את המשאית... ליד ביתו של חברי לצורך התרעננות קצרה בטרם אמשך לביתי ולפני כן עליתי לארגז המשאית כדי לנקותו. תוך כדי העליה לארגז החלקתי ונפלתי על המדרכה וכתוצאה מהנפילה, נחבלתי בעיקר בכתף שמאל" (ת/1).

תצהיר נוסף הוגש מטעם יעקב אלון, חברו של התובע, אשר היה עימו בזמן התאונה, אולם לא ראה כיצד התרחשה (ת/2 ועמוד 8 לפרוטוקול).

4. עיקר המחלוקת בין הצדדים סבה סביב השאלה האם העליה לארגז המשאית לצורך ניקוי הינה חלק מהשימוש התחבורתי במשאית, וחלק מהסיכון שבשימוש בה, ואם התשובה לכך תמצא חיובית הרי שמדובר בתאונת דרכים.

התובע נחקר על פרטי העובדות, אשר לא באו לידי ביטוי בתצהירו הלקוני והקצר מאוד, וסיפר כי המשאית עליה נהג היא משאית קטנה, המורכבת מקבינה וארגז אחורי, הנסגר באמצעות תריס ונעילה אוטומטית. לדבריו, גם כאשר התריס נעול, נותר רווח קטן של מספר סנטימטרים דרכו יכולים לעוף החוצה דברים המצויים בארגז.

התובע העיד כי ביום האירוע חזר יחד עם חברו אלון מפיקניק שעשו ביער חורשים. הם הגיעו לביתו של החבר, התובע החנה את המשאית וירד ממנה להתרעננות קלה – שמשמעותה לדבריו התמתחות וחילוץ איברים – הוא הלך לכיון הארגז, החל לעלות עליו ואז החליק ונפל.

התובע נשאל על מטרת העצירה והטיפוס לארגז המשאית והשיב: "רציתי להתמתח. חזרנו שבעים ועיפים והייתי חייב לצאת. עצרתי להתרעננות להוציא את הדברים ובאותו זמן גם כדי לנקות כשאתה כבר מוציא את הדברים... אפשר להגיד שאני אובססיבי לניקיון, פריק של ניקיון... הלכלוך מאחורה היה של הפיקניק. קצת יותר מהאבק. פסולת, אבק, חול" (עמוד 5).

ועוד הוסיף כי מטרת הניקיון היתה למנוע מאבנים קטנות להתעופף תוך כדי נסיעה אל עבר כלי רכב אחרים, אולם במהלך החקירה חזר בו מטענה זו, והודה כי לא ראה אבנים ברכב (עמוד 6 שורות 16-2 ו-1/1, 2/1).

השאלה איפוא, האם הכוונה לנקות את הארגז בנסיבות שתיאר התובע עולה כדי "שימוש ברכב מנועי למטרות תחבורה" כמשמעותו בחוק.

5. ב"כ התובע טען כי מדובר בנקיון שנועד למניעת סיכון תעבורתי, אלא שלטעמי, אין הדבר כך.

הנסיבות אותן תיאר התובע אינן של ניקיון הכרחי או חיוני להמשך הנסיעה או כזה המהווה חלק ממנה, ואף התובע אישר כי עוד בטרם יצא לדרך, קשר וסגר את הארגז ובדק כי אין חפץ משוחרר היכול להוות סיכון (עמוד 5 שורות 24-25).

התובע עצר את הרכב לצורך התרעננות ולצורך פריקת הציוד השייך לחברו, וזו היתה המטרה האמיתית של העצירה, כפי שניתן היה להתרשם מדבריו, והרצון לנקות את הרכב מפני "סיכונים" כלשהם כפי שהעיד התובע, נראה יותר כנסיון "להתאים" את העובדות לחוק ולפסיקה.

על פי התרשמותי, ענין הניקיון לא היה רלוונטי להמשך הנסיעה, ולא נעשה לצורך הנסיעה, והמרווח של שלושת הסניטמטרים כשארגז המשאית סגור ונעול, אינו מהווה סיכון תעבורתי. תמיכה למסקנה זו נמצאת בעדותו של התובע על אופיו ועל הצורך האישי שלו לנקות את הרכב בכל עת שהדבר מתאפשר.

בנסיבות אלו לא מצאתי כי מבחינה עובדתית הניקיון קשור לשימוש ברכב, ואינני מקבלת את גירסת התובע בנושא זה.

6. ב"כ התובע הפנה למספר פסקי דין בהם הכירו בתי המשפט בנסיבות דומות כתאונת דרכים, בעת שקבעו כי ניקיון רכב הינו חלק מהשימוש ברכב למטרות תחבורה, וניתן לראות בו משום הכנה לקראת נסיעה, בעוד שב"כ הנתבעת הפנה לפסיקה אחרת שבאותן הנסיבות קבעה כי אין מדובר בשימוש למטרות תחבורה, ולכן לא יחשב הדבר כתאונת דרכים (ראה לדוגמא: ת"א (תל אביב) בלו קובי נ' המגן חב' לביטוח בע"מ (כב' השופטת אגי); ת"א (רמלה) 1172/05 ביטון שלומי נ' כלל חב' לביטוח בע"מ (כב' השופטת נחליאלי-חיאט); ת"א (ירושלים) 18875/01 חיים עשהאל נ' עילית חב' לביטוח בע"מ (כב' השופט מוסק); ומנגד ת"א (ירושלים) 10316/04 לוי מרדכי נ' הכשרת הישוב בע"מ (כב' השופט מו ס ק); ת"א (ירושלים) 5683/02 שמעון צבי נ' סהר חברה לביטוח בע"מ (כב' השופטת כהנא), ת"א (חיפה) 13919/98 גל יוסף נ' ש.ה.ב. בע"מ (כב' השופט רניאל) ופסקי דין נוספים אליהם הפנו).

ברע"א 5738/97 תעבורה מיכלי מלט בע"מ נ' הסנה חברה לביטוח בע"מ (פד"י נ"ג 145, 4), נקבע כי יש להתייחס להגדרת השימוש ברכב כרשימה בלתי ממצה, וניתן לכלול בתוכה גם פעולות לוואי הקשורות לנסיעה ולשימוש ברכב, כאשר אין מניעה עקרונית כי פעולות שהן אינטגרליות וטבעיות לנסיעה, יוכנסו למסגרת החוק.
אלא שהלכה זו אינה ישימה למקרה שבפני, בו מטרת עלייתו של התובע לארגז היתה פריקת הציוד ולא הניקיון, והפעולה שביקש לבצע אינה אינטגרלית וטבעית לשימוש ברכב ולנסיעת ההמשך המתוכננת.

יתירה מכך, ברע"א 9084/05 אג"ד בע"מ נ' יעקב ינטל (לא פורסם), דן בית המשפט בשאלת ה"שימוש" ברכב בהקשר לסריקה בטחונית שנעשתה באוטובוס עובר לנסיעה, וכב' השופט ריבלין קבע כי המונח "נסיעה" הוא בעל רמת הפשטה גבוהה וניתן לפרשו ככולל מצבים רבים, אולם השאלה היא: "האם מדובר בשימוש לוואי הנופל בדרך טבעית בגדרו של המונח "נסיעה" (בעמוד 5), ועל כך השיב:

"דעתי שלי היא שההבחנה בין שימוש עיקרי לשימוש לוואי שנועדה להרחיב את הגדרת ה"שימוש ברכב" שוב אין לה נפקות. שכן ההבחנה הברורה היום היא בין דרכי שימוש הכלולות ברשימה הסגורה של "דרכי השימוש בחוק לבין אלה שאינן בה"....

ובהתייחסו לרע"א 9084/05 שלעיל, הוסיף, כי גם הגישה המרחיבה שהובאה שם אינה נוהגת בכל מקרה ומקרה, כאשר: "עצם קיום השתלשלות עובדתית, לפיה ביצוע ביצוע סריקה קודם ואף סמוך לנסיעה, אינו מספיק כדי להביא לכך שפעולה זו תהווה חלק מ"הנסיעה" ממש" ואף כאשר קיימת חובה לבצע פעולה כזו עובר לנסיעה, אין היא מביאה להתמזגות עם הנסיעה במובנה ע"פ החוק.

"הקביעה מתי פעילות מסוימת החיונית לביצוע נסיעה מהווה חלק אינטגרלי מ"הליך הנסיעה" עד כדי שיש לראות בה "נסיעה" אינה פשוטה. יש לבסס קביעה זו על מבחנים שונים, ובכלל זה: הקירבה בזמן ובמקום, תכלית הפעולה והתפיסה הכוללת של מתחם הסיכון התעבורתי" (בעמוד 7 לפסק הדין).

לטעמי, וע"פ הגישה המצמצמת העולה מפסק הדין, לא בכל מקרה בו אדם בוחר לנקות את רכבו ניתן יהיה לראות בפעולה זו משום שימוש כמשמעותו בחוק, ולא בכל מקרה ניתן לראות בפעולה זו כפעולת לוואי לשימוש ברכב באופן גורף וחד משמעי, ויש

צורך לבחון את הנסיבות האופפות את הפעולה, לאיזו צורך בוצעה, והאם אמנם היא אינטגרלית ומתמזגת לתוך הנסיעה.

כפי שכבר ציינתי לעיל, במקרה זה לא מצאתי כי התובע ביצע את הנקיון לצורך הנסיעה, לצורך השימוש התחבורתי ברכב, או למניעת סיכון תעבורתי, והקביעה כי מדובר בשימוש ברכב נראית מנותקת מהפעולה שביקש לבצע, ולפיכך המסקנה היא כי הנפילה אינה בגדר "תאונת דרכים" ע"פ החוק, ודין התביעה בעילה זו להדחות.

7. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת שהתאונה אינה תאונת דרכים כמשמעותה בחוק, ודוחה את התביעה.

בנסיבות הענין ולנוכח העובדה כי המחלוקת נסבה סביב פרשנות משפטית אינני עושה צו להוצאות.

גלית ציגלר 7013/06-54678313

ניתן היום י"ז בשבט, תשס"ח (24 בינואר 2008) בהעדר הצדדים

גלית ציגלר, שופטת

גח

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה